

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 9 czerwca 2016 r.

Pozycja 410

POSTANOWIENIE z dnia 6 czerwca 2016 r. Sygn. akt Ts 394/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Leon Kieres – przewodniczący i sprawozdawca
Małgorzata Pyziak-Szafnicka
Stanisław Rymar,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.T. w sprawie zgodności:

art. 113a § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, ze zm.) z art. 32 ust. 1 i 2 w zw. z art. 41 ust. 4 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 15 grudnia 2015 r. (data nadania) M.T. (dalej: skarżący) wystąpił o stwierdzenie, że art. 113a § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz.U.90.557, ze zm.; dalej: kkw) w zakresie, w jakim przewiduje, że zamówienie na paczkę żywnościową dla skazanego może być złożone tylko przez osobę najbliższą, jest niezgodny z art. 32 ust. 1 i 2 w zw. z art. 41 ust. 4 i art. 2 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została złożona w związku z następującą sprawą. W lipcu 2015 r. znajoma skarżącego, odbywającego karę pozbawienia wolności, wpłaciła określoną kwotę pieniędzy na konto Pomorskiej Instytucji Gospodarki Budżetowej Oddział w C. z przeznaczeniem na realizację paczki żywnościowej dla skarżącego. Dyrektor Aresztu Śledczego w B. odmówił realizacji paczki żywnościowej, wskazując, że zamówienie nie zostało złożone przez osobę najbliższą, o której mowa w art. 113a § 3 kkw. Powyższej decyzji skarżący nigdy nie otrzymał na piśmie, a jedynie został o niej poinformowany 14 lipca 2015 r. przez funkcjonariuszkę służby więziennej w randze kapitana. Skarżący wniósł skargę od decyzji Dyrektora Aresztu Śledczego w B. W wyniku jej rozpoznania Sędzia Penitencjarny Sądu Okręgowego w B. uznał skargę za niezasadną.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego pełnomocnik skarżącego został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi. W piśmie z 18 stycznia 2016 r. pełnomocnik skarżącego uzupełnił wskazane braki.

Zdaniem skarżącego zakwestionowany przepis prowadzi do różnego ukształtowania uprawnień do uzyskania paczki żywnościowej przez osoby pozbawione wolności jedynie z uwagi na posiadanie lub też nieposiadanie przebywających na wolności osób najbliższych dla skazanego. Podnosi on, że wprowadzenie przedmiotowej regulacji godzi w zasadę równości wobec prawa, jednocześnie narusza prawo do humanitarnego traktowania każdego skazanego.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji przedmiotem skargi konstytucyjnej jest ustawa lub inny akt normatywny, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekły ostatecznie o wolnościach lub prawach albo o obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji. Na etapie wstępnej kontroli Trybunał Konstytucyjny bada, czy skarga spełnia przesłanki, o których mowa w przywołanym przepisie Konstytucji, oraz wymagania, o których stanowią art. 60 i art. 64-66 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.2016.293; dalej: ustawa o TK), a także, czy nie zachodzą okoliczności przewidziane w art. 77 ust. 3 tej ustawy.

2. Jak ustalił Trybunał, skargę konstytucyjną złożył w imieniu skarżącego adwokat, który został ustanowiony z urzędu.

3. Skarżący wyczerpał przysługującą mu drogę prawną, ponieważ decyzja Sędziego Penitencjarnego Sądu Okręgowego w B. z sierpnia 2015 r. jest prawomocna i nie przysługują od niej żadne zwyczajne środki zaskarżenia.

4. Trybunał stwierdza, że skarżący dochował trzymiesięcznego terminu do wniesienia skargi określonego w art. 64 ustawy o TK. Postanowienie Sądu Okręgowego w B. zostało wydane w sierpniu 2015 r., skarżący 1 października 2015 r. wystąpił z wnioskiem o wyznaczenie mu pełnomocnika z urzędu. Postanowienie Sądu Rejonowego o wyznaczeniu z urzędu zostało doręczone pełnomocnikowi 13 listopada 2015 r., a skargę złożył 15 grudnia 2015 r.

5. Zdaniem skarżącego art. 113a § 3 kkw prowadzi do różnego ukształtowania uprawnień do uzyskania paczki żywnościowej przez osoby pozbawione wolności jedynie z uwagi na posiadanie lub też nieposiadanie przebywających na wolności osób najbliższych dla skazanego, przez co jest niezgodny z art. 32 ust. 1 i 2 w zw. z art. 41 ust. 4 i art. 2 Konstytucji.

6. W ocenie Trybunału skarżący prawidłowo określił przedmiot kontroli (art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK), wskazał, jakie konstytucyjne prawa i w jaki sposób zostały – jego zdaniem – naruszone (art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK), a także należycie uzasadnił sformułowane w skardze zarzuty (art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o TK).

7. Skarżący zarzuca – przede wszystkim – naruszenie prawa do równego i humanitarnego traktowania (art. 32 ust. 1 i 2 w zw. z art. 41 ust. 4 i art. 2 Konstytucji). Trybunał stwierdza, że analiza tego zarzutu nie daje podstaw do ocenienia go jako oczywiście bezzasadnego.

Skoro zatem złożona skarga spełnia wymagania przewidziane w ustawie o TK, a nie zachodzą okoliczności określone w art. 77 ust. 3 ustawy o TK, to – na podstawie art. 77 ust. 5 tej ustawy – zasadne było nadanie jej dalszego biegu.